

Της Μαρίας Στεφάνου

Βλέποντας τη σημερινή κοινωνία (τα παιδιά μας , αλλά και μεγαλύτερες ηλικίες) αναπολώ τα δικά μας χρόνια. Χρόνια ξέγνοιαστα, ανέμελα, χωρίς... οθόνες και πληκτρολόγια... Με παιχνίδια στις γειτονιές και όχι κινητά και tablets..

Όλα αυτά άραγε μπορούν να αλλάξουν; να γυρίσουμε στην τότε εποχή; Κομματάκι δύσκολο μιας και οι καιροί αλλάζουν... Μήπως όμως υπάρχουν τρόποι να αλλάξουν κάποια πράγματα; Να ξεφύγουμε όλοι από αυτή τη "μάστιγα";

Το περασμένο καλοκαίρι επικοινωνώ νησε μαζί μου ο Θοδωρής Αλέκος. Μου ζήτησε μια συνάντηση στην οποία ανταποκρίθηκα, με μεγάλη μου χαρά. Αφού κουβεντιάσαμε για αρκετή ώρα και ακούσαμε προσεκτικά ο ένας τον άλλο, γιατί αυτό κάνει ο Θοδωρής, ξέρει να ακούει, μου ζήτησε να είμαι δίπλα του σε αυτή του την προσπάθεια. Δέχτηκα χωρίς δεύτερη κουβέντα (άλλωστε πάντα είχα το "ψώ νιο" με τα κοινά). Κι έτσι "δώσαμε τα χέρια"...

Από εκείνη τη στιγμή και μετά, πολλές σκέψεις έκαναν "βόλτες" στο μυαλό μου...

Τι θα μπορούσαμε να αλλάξουμε σε αυτή την πόλη; Πως θα μπορούσαμε να καταφέρουμε τον κόσμο να ασχοληθεί με τα κοινά; Λίγο δύσκολο αλλά όχι ακατόρθωτο... Μιας και όλοι μαζί μπορούμε... Όπως τότε... Όλοι μαζί.

συμμετέχοντας σε εκδηλώσεις, δρώμενα κτλ...

Αποθύμησα τις Απόκριες (μιας και είναι και πρόσφατο το θέμα)... Τις Απόκριες που γινόμασταν όλοι μια παρέα και τρέχαμε στους δρόμους χορεύοντας. Τη συμμετοχή μας στην αποκριάτικη παρέλαση, χωρισμένοι σε ομάδες από το σχολείο με στολές της φαντασίας μας. Τις εκδηλώσεις στις πλατείες των χωριών, στις οποίες έπαιρνα πάντα μέρος, (παραδοσιακοί γάμοι κτλ), που μας κερνούσαν και λουκουμάκι... Ωραιότατο...

Και περιμέναμε να έρθει το βράδυ για να μαζευτούμε στην πλατεία (ντόπιοι και μη) να κάψουμε τον Βασιλιά Καρνάβαλο, να πλέξουμε το παραδοσιακό γαϊτανάκι και να ακούσουμε το "μπαμ" από τα πυροτεχνήματα που έσκαγαν στον ουρανό... Ωραία χρόνια... Χαμένα δυστυχώς...

Κι αφού περνούσε το Πάσχα και το καλοκαίρι, περιμέναμε (όπως και τώρα) τα

Χριστούγεννα... Τα παλιά Χριστούγεννα... Τα όμορφα!!!

Πόσο θα θελα να μαζευτούμε όλοι στην πλατεία να "ανάψουμε" το δέντρο υπό τους χριστουγεννιάτικους ήχους, από το να "ανάβει" μόνο του το καφερό χωρίς να το βλέπει κανείς. Και γιατί όχι να υποδεχόμασταν τη νέα χρονιά όλοι μαζί στην πλατεία (πολύς κόσμος είναι μόνος τέτοιες μέρες) με μια συναυλία πριν το 3,2,1...

Δεν χρειαζόμαστε "γερά ονόματα" του ελληνικού πενταγράμμου (αν και έχουμε πολλά στην λίστα)... Έχουμε ήδη ωραιότατα τοπικά συγκροτήματα.... Νέα παιδιά με ταλέντο, όρεξη και αγάπη γι' αυτό που κάνουν. Και για να τα λέμε και όλα... είναι και φωνάρες!!!!

Δεν θα ήμασταν οι πρώτοι που θα το κάνουμε. Το κάνουν και αλλού... Τί το λιγότερο έχουμε εμείς δηλαδή;

Τα ξενοδοχεία μας, δόξα το θεό, είναι γεμάτα. Ας κάνουμε τους επισκέπτες, φίλους μας.... Στόχος μας να μείνουν με το στόμα ανοιχτό και όταν γυρίσουν με το καλό στα σπίτια τους, να έχουν να διηγούνται σε φίλους και γνωστούς την εμπειρία τους από αυτήν την πόλη.

Εύχομαι και ελπίζω όλα αυτά να γίνουν πραγματικότητα... Μπορούμε να τα καταφέρουμε... Αρκεί να το πιστέψουμε!!!

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΜΑΡΙΑ

Υποψήφια Δημοτική Σύμβουλος με τον συνδυασμό

"ΝΕΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ - ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΔΗΜΟΣ"